

- LETOPISY -
NARNIJE

LEV, ČARODĚJNICE A SKŘÍŇ

C. S. Lewis

FRAGMENT

Letopisy Narnie

Lev, čarodějnice a skříň

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

C. S. Lewis
Letopisy Narnie – Lev, čarodějnice a skříň – e-kniha
Copyright © Fragment, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

LEV, ČARODĚJNICE A SKŘÍŇ

„Tak tomuhle říkám klika. Bude to tady absolutně skvělé. Ten stařík nás nechá dělat, co budeme chtít,“ prohlásil Petr k Zuzaně, Edmundovi a Lucince.

Starý profesor skutečně vypadal, jak by žil ve svém vlastním světě, a nechal děti hledat si vlastní zábavu v obrovském starém domě na samotě. Byl to dům, který vám připadá nekonečný, a člověk tu narazil na spoustu nečekaných míst: na desítky ložnic, ale také na hrozně dlouhou místnost plnou obrazů, kde bylo i celé rytířské brnění, na pokoj ověšený zelenými čalouny, kde v rohu stála harfa, nebo na celou řadu navzájem propojených pokojů, které byly plné knih. Jeden pokoj však byl úplně prázdný až na velkou skříň. Lucinka se rozhodla ji prozkoumat a jak se prodírala mezi kabáty, všimla si, že jí něco křupe pod nohama. Sklonila se, aby to ohmatala, ale místo aby ucítila hladké tvrdé dřevo, dotkla se něčeho měkkého, sypkého a velice studeného. Také na ni padalo něco chladného a měkkého. Vzápětí zjistila, že stojí uprostřed lesa, je tma, pod nohama má sníh a vzduchem poletují vločky. Tak se dostala do podivné, magické země jménem Narnie.

V EDICI LETOPISY NARNIE VYCHÁZÍ TAKÉ:

ČARODĚJŮV SYNOVEC

KŮŇ A JEHO CHLAPEC

PRINC KASPIAN

PLAVBA JITŘNÍHO POUTNÍKA

STŘÍBRNÁ ŽIDLE

POSLEDNÍ BITVA

LEV, ČARODĚJNICE A SKŘÍŇ

C. S. Lewis

Ilustrovala Pauline Baynesová

The Chronicles of **NARNIA**

C. S. Lewis

Lev, čarodějnice a skříň

The Lion, the Witch and the Wardrobe

Copyright © C.S. Lewis Pte Ltd., 1950

Inside illustrations by Pauline Baynes; copyright © C.S. Lewis Pte Ltd., 1950

Cover art by Cliff Nielsen; Copyright © C.S. Lewis Pte Ltd. 2002

ISBN 0-00-711-561-X

The Chronicles of Narnia®, Narnia® and all book titles, characters and locales original to The Chronicles of Narnia are trademarks of C.S. Lewis Pte Ltd.

Use without permission is strictly prohibited.

www.narnia.com

www.facebook.com/fragment.narnie

Published by Fragment under license from the C.S. Lewis Company Ltd.

Z anglického originálu *The Lion, the Witch and the Wardrobe*

přeložila Veronika Volhejnová.

Jazyková korektura Vladana Hallová

Odpovědná redaktorka Helena Klečková

Technická redaktorka Alena Suchánková

Vydalo Nakladatelství FRAGMENT, Pujmanové 1551/4, Praha 4,

jako svou 1071. publikaci.

3. vydání, 2015

Sazbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o.

Translation © Veronika Volhejnová, 2005

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

e-mail: fragment@fragment.cz

<http://www.fragment.cz>

ISBN tištěné verze 978-80-253-2325-0 (3. vydání, 2015)

ISBN e-knihy 978-80-253-2679-4 (1. zveřejnění 2016)

Pro Lucy Barfieldovou

MOJE MILÁ LUCINKO,
tenhle příběh jsem napsal pro tebe, jenže když jsem začínal, neuvědomil jsem si, že holčičky rostou rychleji než knížky. Následkem toho jsi teď už příliš velká na pohádky, a než bude knížka vytištěna a svázána, budeš ještě větší. Ale jednou budeš dost stará na to, abys začala pohádky číst znova. Pak můžeš tuhle knížku sejmout z nejvyšší police, oklepat z ní prach a povědět mi, co si o ní myslíš. Tou dobou už nejspíš budu úplně hluchý a hodně starý, takže z toho neuslyším ani slovo, a když uslyším, nepochopím ho. Ale stejně budu pořád

Tvůj milující kmotr
C. S. Lewis

OBSAH

1. <i>Lucinka nakoukne do skříně</i>	9
2. <i>Co tam Lucinka našla</i>	17
3. <i>Edmund a skříň</i>	31
4. <i>Turecký med</i>	41
5. <i>Zase přede dveřmi</i>	51
6. <i>Do lesa</i>	61
7. <i>Den s bobry</i>	71
8. <i>Co se stalo po večeri</i>	85
9. <i>V domě Čarodějnice</i>	97
10. <i>Kouzlo se začíná lámat</i>	109
11. <i>Aslan se blíží</i>	121
12. <i>Petrův první boj</i>	133
13. <i>Stará magie z úsvitu času</i>	143
14. <i>Triumf Čarodějnice</i>	155
15. <i>Ještě starší magie z doby před úsvitem času</i>	167
16. <i>Co se stalo se sochami</i>	177
17. <i>Lov na bílého jelena</i>	189

Lucinka nakoukne do skříně

Žily, byly čtyři děti. Jmenovaly se Petr, Zuzana, Edmund a Lucie. Tenhle příběh je o tom, co se jim přihodilo, když je za války kvůli náletům poslali pryč z Londýna. Poslali je do domu jednoho starého profesora, který žil na venkově, patnáct kilometrů od nejbližšího nádraží a tři kilometry od nejbližší pošty. Manželku neměl a bydlel ve velkém domě s hospodyní, která se jmenovala paní Macreadyová, a se třemi služebnými. (Ty se jmenovaly Ivy, Margaret a Betty, ale v tomhle příběhu se moc neobjevují.) Profesor byl velice starý, měl husté bílé vlasy, které mu rostly nejen na hlavě, ale taky po větší části obličeje, a děti ho skoro okamžitě začaly mít rády. Ten první den, když je přišel ke dveřím přivítat, vypadal tak podivně, že Lucinka (která byla nejmladší) se ho trochu bála a Edmund (ten byl druhý nejmladší) měl chuť se smát a musel pořád dělat, že smrká, aby se to nepoznalo.

Když první večer řekli profesorovi dobrou noc

a odešli nahoru, navštívili chlapci dívky v jejich pokoji, aby si o všem popovídali.

„Tak tomuhle říkám klika,“ prohlásil Petr. „Bude to tady absolutně skvělé. Ten stařík nás nechá dělat, co budeme chtít.“

„Podle mě je to moc milý starý pán,“ kývla Zuzana.

„Ale dej s tím pokoj,“ zavrčel Edmund, který byl unavený, ale pokoušel se předstírat, že unavený není, a byl z toho jako vždycky protivný. „Přestaň mluvit takhle.“

„Jak takhle?“ ohradila se Zuzana. „A ostatně, ty už bys měl spát.“

„Snažíš se mluvit jako máma,“ vysvětlil Edmund. „A nemáš mi co říkat, že mám spát. Jdi si spát sama.“

„Nepůjdeme radši spát všichni?“ ozvala se Lucinka. „Jestli někdo uslyší, jak si tady povídáme, určitě to slízneme.“

„Ale neslízneme,“ zavrtěl hlavou Petr. „Já vám říkám, že v tomhle domě bude každému jedno, co děláme. A stejně nás nikdo neuslyší. Odsud dolů do té jídelny je to aspoň deset minut cesty a mezi tím je spousta chodeb a schodů.“

„Co to je za zvuk?“ zeptala se náhle Lucinka. V takhle velikánském domě ještě nikdy dřív neby-

la, a když si představila všechny ty dlouhé chodby a řady dveří vedoucích do prázdných pokojů, začal jí z toho trošku běhat mráz po zádech.

„To je jenom pták, ty hloupá,“ řekl Edmund.

„Je to sova,“ upřesnil Petr. „Tady to ptáci musejí mít báječné. A teď jdu spát. Ale říkám vám, zítra to tu prozkoumáme. Na takovémhle místě se dají najít věci! Viděli jste cestou ty hory? A ty lesy? Třeba jsou tam orli. A jeleni. A určitě jestřábi.“

„Jezevci!“ přidala se Lucinka.

„Lišky!“ řekl Edmund.

„Králíci!“ dodala Zuzana.

Ale ráno venku lilo jako z konve a když se člověk podíval z okna, nebylo pro déšť vidět nejen hory a lesy, ale ani potok v zahradě.

„No jasně že *musí* pršet!“ řekl Edmund. Právě se s profesorem nasnídali a teď byli v místnosti, kterou pro ně vyhradil – byl to dlouhý nevysoký pokoj s dvěma okny na jednu stranu a dvěma na druhou.

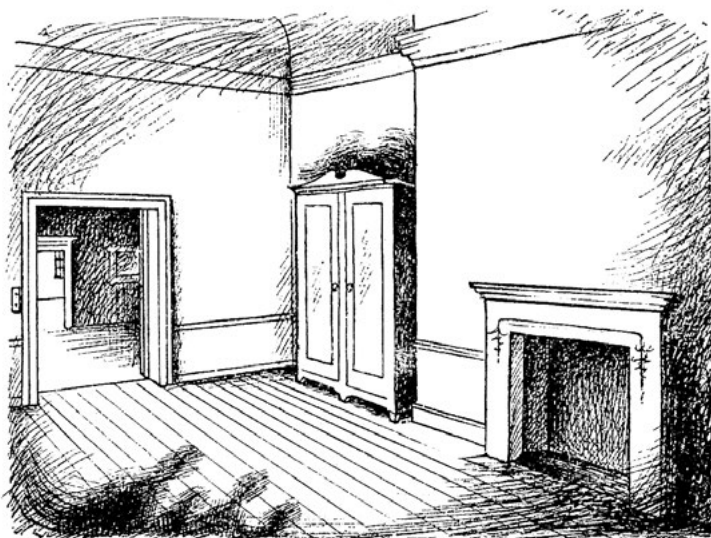
„Přestaň si stěžovat, Edmunde,“ řekla Zuzana. „Vsadím se deset ku jedné, že do hodiny dvou se vyčásí. Do té doby na tom nejsme zase tak špatně. Je tady rádio a spousta knížek.“

„Nic pro mě,“ prohlásil Petr. „Já jdu prozkoumat dům.“

S tím všichni souhlasili, a tak celé to dobrodružství začalo. Byl to dům, který vám připadá nekončící, a člověk tu narazil na spoustu nečekaných míst. Prvních pár dveří, které vyzkoušeli, vedlo jen do prázdných ložnic, ale brzo narazili na hrozně dlouhou místnost plnou obrazů, kde našli i celé rytířské brnění; poté následoval pokoj ověšený zelenými čalouny, kde v rohu stála harfa, a když seběhli tři schody dolů a vyběhli po pěti schodech nahoru, tak objevili malou halu a dveře vedoucí na balkon, a celou řadu navzájem propojených pokojů, kde se dalo procházet z jednoho do druhého. Všechny stěny pokrývaly police plné knih – některé ty knihy byly hodně staré a pár jich bylo dokonce větších než bible v kostele. Krátce nato nahlédli do pokoje, který byl úplně prázdný, až na jednu velikou šatní skříň, takovou tu, co má na dveřích zrcadlo. Vůbec nic jiného v tom pokoji nebylo, jen jedna mrtvá masařka na okenním parapetu.

„Nic tu není!“ ohlásil Petr a všichni zase vyběhli ven – všichni kromě Lucinky. Ta se pozdržela, protože ji napadlo, že by možná stálo za to zkusit otevřít dveře té skříně, i když si byla skoro jistá, že budou zamčené. K jejímu překvapení se otevřely celkem snadno a ven se vykutálely dvě kuličky proti molům.

Když nakoukla dovnitř, viděla, že tam visí několik kabátů – většinou dlouhých kožichů. Lucinka ze všeho na světě nejvíc milovala vůni a dotek kožešiny. Okamžitě do skříně vlezla,

vmáčkla se mezi kabáty a otírala si o ně tvář. Dveře nechala otevřené, protože věděla, že je pěkná hloupost zavřít se ve skříní. Za chvíli se protáhla dál a zjistila, že za první řadou kabátů visí ještě jedna. Byla tam skoro úplná tma a ona natáhla ruce před sebe, aby nenarazila nosem do zadní stěny šatníku. Udělala ještě krok dovnitř – pak dva a tři kroky – a celou dobu čekala,

že špičkami prstů nahmatá dřevo. Ale pořád nic necítila.

„To ale musí být obrovská skříň!“ pomyslela si Lucinka. Postoupila ještě dál a rozhrnula měkké záhyby kabátů, aby mohla projít. Pak si všimla, že jí něco křupe pod nohama. „Že by další kuličky proti molům?“ podivila se a sklonila se, aby to ohmatala. Ale místo aby ucítila hladké tvrdé dřevo na dně šatníku, dotkla se něčeho měkkého, sypkého a velice studeného. „To je divné,“ řekla si a udělala další krok nebo dva dopředu.

Vzápětí zjistila, že to, co se jí otírá o tvář a ruce, už není měkká kožešina, ale něco tvrdého, drsného a dokonce pichlavého. „No tohle, to píchá úplně jako větve stromů!“ vykřikla Lucinka. A pak uviděla světlo. Ne pár centimetrů před sebou, tam, kde by měla být zadní stěna skříně, ale pořádný kus vepředu. Padalo na ni něco chladného a měkkého. Vzápětí zjistila, že stojí uprostřed lesa, je tma, pod nohama má sníh a vzduchem poletují vločky.

Lucinka byla trochu vyděšená, ale zároveň velice zvědavá a rozčilená. Ohlédla se přes rameno a tam, mezi tmavými kmeny stromů, ještě viděla otevřené dveře skříně a dokonce zahlédla i prázdný pokoj, z kterého se sem vypravila. (Nechala

samozřejmě dveře otevřené, protože věděla, že je pěkná hloupost zavřít se ve skříni.) Vypadalo to, že tam je pořád ještě den. „Když se něco stane, vždycky se můžu vrátit,“ myslela si Lucinka. Vykročila vpřed, *křup – křup* sněhem a přes les k tomu světýlku. Asi za deset minut se k němu dostala a uviděla, že to svítí pouliční lampa. Stá-

la, dívala se na ni, uvažovala, proč asi uprostřed lesa stojí pouliční lampa, a rozmyšlela se, co dál. Vtom uslyšela dusot nějakých nohou, které se k ní blížily. Chvilku nato se mezi stromy objevila velice zvláštní postava a vstoupila do kruhu světla kolem lampy.

Ten někdo nebyl o mnoho vyšší než Lucinka a nad hlavou držel deštník, celý bílý od sněhu. Od pasu nahoru to byl člověk, ale nohy vypadaly jako kozí (srst na nich byla černá a lesklá) a místo chodidel měl kozí kopýtko. Měl také ocas, ale toho si Lucinka nejdřív nevšimla, protože ten byl pečlivě přehozený přes ruku s deštníkem, aby se neurousal ve sněhu.

Kolem krku měl ten někdo červenou vlněnou šálu a načervenalá byla i jeho kůže. Obličejík měl zvláštní, ale milý, krátkou špičatou bradku a kudrnaté vlasy, ze kterých vyrůstaly dva růžky, na každé straně čela jeden. V jedné ruce, jak jsem už říkal, držel deštník a v té druhé nesl několik balíčků ve hnědém papíře. Ty balíčky a ten sníh – zkrátka vypadalo to, jako by nakupoval na Vánoce. Byl to faun. A když uviděl Lucinku, trhl sebou překvapením tak silně, že všechny balíčky upustil.

„Propáníčka!“ vykřikl faun.

Co tam Lucinka našla

Dobry večer,“ řekla Lucinka. Ale faun sbíral „balíčky a byl tím tak zaujatý, že nejdřív neodpověděl. Když skončil, vysekl poklonku.

„Dobry večer, dobry večer,“ řekl faun. „Promiňte – nechci být dotěrný – ale je snad možné, že byste byla dcera Evina?“

„Jmenuji se Lucie,“ řekla, protože tak docela nepochopila, nač se ptá.

„Ale jste – s prominutím – jste snad, jak se říká, holčička?“ ptal se faun.

„Samozřejmě, že jsem holčička,“ odpověděla Lucinka.

„Takže jste doopravdy člověk?“

„Samozřejmě, že jsem člověk,“ kývla Lucinka, stále ještě poněkud zmatená.

„Ale ovšem, ale ovšem,“ přisvědčoval faun. „To bylo ode mne hloupé. Ale ještě nikdy jsem neviděl ani syna Adamova, ani dceru Evinu. Jaká radost. Vždyť přece –“ pak se zarazil, jako by už už pověděl něco, co nechtěl. „Radost, skutečná radost. Jmenuji se Tumnus.“

„Těší mě, že vás poznávám, pane Tumnusi,“ řekla Lucinka.

„Smím se zeptat, ó Lucie, dcero Evina,“ pokračoval pan Tumnus, „jak jste se ocitla v Narnii?“

„V Narnii? Co to je?“ divila se Lucinka.

„Toto je země Narnie,“ vysvětloval faun, „to, kde nyní stojíme a vše, co se rozkládá mezi touto lampou a velkým hradem Cair Paravel na pobřeží východního moře. A co vy – přišla jste z Divokých lesů nebo ze Západu?“

„Já – prošla jsem šatníkem z prázdného pokoje,“ vysvětlovala Lucinka.

„Ach,“ povzdechl si pan Tumnus melancholicky. „Kdybych já byl víc studoval zeměpis, když jsem ještě býval malým faunem, jistě bych o těchto cizokrajných zemích věděl víc. Ale teď už je pozdě.“

„Ale to přece vůbec nejsou země,“ namítla Lucinka a musela se skoro smát. „To je jenom tadyhle kousek – tak asi – nevím to určitě. Je tam léto.“

„Zatímco zde v Narnii,“ odpověděl pan Tumnus, „vládne zima, a tak je tomu již velice dlouho, a budeme-li tady stát a povídat si ve sněhu, nastydneme z toho oba. Dcero Evina ze vzdálené země Prázdná a Pokoje, kde věčné léto vládne

slavnému městu Šat-Nik, co kdybyste šla a dala si se mnou čaj?“

„Děkuju mockrát, pane Tumnusi,“ řekla Lucinka. „Ale asi bych se už měla vrátit.“

„Je to jenom kousek,“ lákal faun, „A bude tam plápolavý oheň – a topinky – a sardinky – a koláč.“

„Jste moc hodný,“ řekla Lucinka. „Ale nemůžu se dlouho zdržet.“

„Když se do mě zavěsíte, dcero Evina,“ řekl pan Tumnus, „budu moci držet deštník nad námi oběma. Ano, tak je to dobře. Můžeme jít!“

Tak se stalo, že Lucinka najednou kráčela lesem zavěšená do toho podivného stvoření, jako by se znali odjakživa.

Zanedlouho došli na místo, kde cesta začala být nerovná a všude kolem byly balvany, kopečky a stránky. Na dně jednoho údolíčka pan Tumnus náhle uhnul stranou, jako by měli vejít přímo do nebývale velikého balvanu, ale v poslední chvíli Lucinka postřehla, že ji vede ke vchodu do jeskyně.

Když se Lucinka uvnitř rozkoukala, uviděla, že v krbu hoří dřevo. Pan Tumnus se shýbl a úhlednými kleštěmi vytáhl hořící větev a s její pomocí zažehl lampu. „Teď už to nebude dlouho trvat,“ řekl a okamžitě přistavil na oheň konvici.

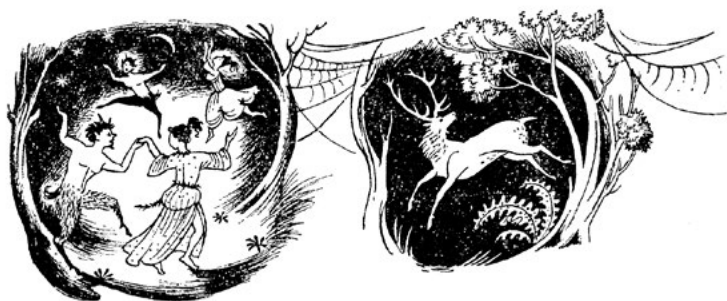
Lucinka si pomyslela, že hezčí místo ještě v životě neviděla. Byla to malá, suchá, čistá jeskyně z červenavého kamene. Na podlaze byl koberec a dvě křesílka („Jedno pro mne a jedno pro přítele,“ vysvětlil pan Tumnus.), stůl a prádelník, nad krbem římsa a nad ní obrázek starého fauna s šedými vousy. V rohu byly dveře a Lucinka si pomyslela, že patrně vedou do ložnice pana Tumna.

U jedné stěny stála knihovna plná knih. Zatímco pan Tumnus prostíral k čaji, Lucinka si je prohlížela. Svazky měly názvy jako *Silénův život a korespondence*, *Nymfy a jejich zvyky*, *Muži, mniši, myslivci; studie oblíbené legendy* či *Je člověk mýtus?*

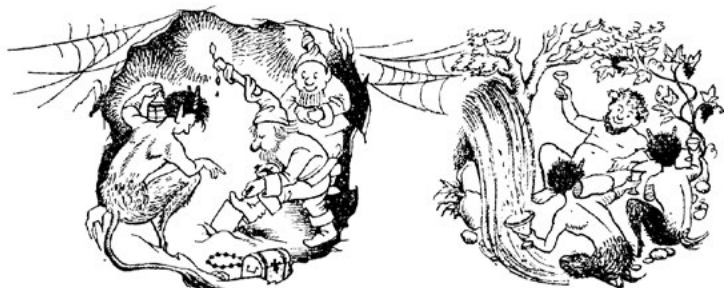
„Nuže, dcero Evina!“ vybídl ji faun.

Byla to skutečně báječná svačina. Pro každého tu bylo jedno hnědé vejce nahniličko, sardinky na topince, topinka s máslem a topinka s medem, a nakonec koláč s cukrovou polevou. Když už Lucinka vůbec nemohla, faun začal hovořit. Vyprávěl nádherné příběhy o životě v lese. Povídal o půlnočních tancích, o tom, jak nymfy, které žijí ve studánkách, a dryády, které bydlí ve stromech,

vycházejí ven tančit s fauny. Vyprávěl o dlouhých loveckých výpravách za bílým jelenem, který splní přání tomu, kdo ho dokáže chytit, o hostinách a hledání pokladů s divokými rudými trpaslíky v hlubokých dolech a jeskyních hluboko pod kořeny lesních stromů. Také o létě, kdy lesy bývaly zelené a starý Silénos na svém vypaseném oslíku přijížděl na návštěvu. Někdy zavítal dokonce i sám Bakchus, to pak v potocích teklo víno místo vody a celý les jásal a radoval se po dlouhé týdny. „Jenže teď je pořád zima,“ dodal zachmuřeně. Aby se zase rozveselil, vytáhl z pouzdra na prádelníku zvláštní píšťalku, která vypadala, jako by byla ze slámy, a začal hrát. Lucinka poslouchala tu píseň a chtělo se jí zároveň plakat i smát se, tančit i usnout. Muselo uplynout snad několik hodin, než se otřepala a prohlásila:

„Pane Tumnusi, já vás hrozně nerada ruším.

Ta písnička se mi vážně hrozně líbí, ale opravdu už musím domů. Chtěla jsem se zdržet jen pár minut.“

„To už teď stejně nepůjde, víte,“ řekl faun, odložil písťalku a velice smutně zavrtěl hlavou.

„Nepůjde?“ vyskočila Lucinka a byla dost vyděšená. „Jak to myslíte? Musím okamžitě domů. Ostatní už určitě mají strach, co se se mnou stalo.“ Po chvilce se zeptala: „Pane Tumnusi! Co je vám?“ protože faunovy hnědé oči se naplnily slzami, ty pak začaly stékat po tvářích a za chvíli už mu kapaly ze špičky nosu. Nakonec si pan Tumnus zakryl obličej rukama a začal kvílet.

„Pane Tumnusi! Pane Tumnusi!“ volala Lucinka celá vyděšená. „Neplačte! Neplačte! Co je? Není vám dobře? Pane Tumnusi, řekněte mi, co se stalo.“

Ale faun dál vzlykal, jako by se mu mělo srdce

rozskočit. A nepřestal, ani když k němu Lucinka došla, objala ho a půjčila mu svůj kapesník. Ten si vzal, začal si s ním utírat slzy a ždímal ho oběma rukama, kdykoli se promácel tak, že už nebyl k užitku. Za chvíli už i Lucinka stála v mokré louži.

„Pane Tumnusi!“ houkla mu Lucinka do ucha a zatřásla s ním. „Nechte toho. Okamžitě toho nechte! Měl byste se stydět, takový veliký faun. Proč propána tak brečíte?“

„Ó – ó – ó!“ vzlykal pan Tumnus. „Brečím, protože jsem hrozně zlý faun.“

„Podle mě vůbec nejste zlý faun,“ namítla Lu-

cinka. „Já myslím, že jste moc hodný faun. Jste ten nejhodnější faun, jakého jsem kdy potkala.“

„Ó – ó – tohle byste neříkala, kdybyste jen věděla,“ zakvílel pan Tumnus mezi vzlyky. „Jsem zlý faun. Od počátku světa nejspíš nebyl horší faun než já.“

„Ale co jste udělal?“ chtěla vědět Lucinka.

„Můj starý otec, podívejte,“ řekl pan Tumnus, „támhle nad krbem je jeho portrét. Ten by takovou věc neudělal nikdy!“

„Ale jakou věc?“ naléhala Lucinka.

„Jako jsem udělal já,“ odpověděl faun. „Dal jsem se do služeb Bílé čarodějnice. Takový jsem. Platí mě Bílá čarodějnice.“

„Bílá čarodějnice? Kdo to je?“

„To ona má v moci celou Narnii. To ona dělá tu věčnou zimu. Jen si to představte, pořád zima a nikdy Vánoce!“

„No to je hrozné,“ souhlasila Lucinka. „Ale za co platí *vám*?“

„To je na tom to nejhorší,“ zasténal pan Tumnus. „Já jsem její únosce, ano, je to tak. Podívejte se na mě, dcero Evina. Věřila byste, že jsem takový faun, co potká v lese chudáčka nevinné dítě, které mu nikdy ničím neublížilo, dokáže se tvářit přátelsky a pozvat ho domů do své jeskyně, a to

všechno proto, aby ho ukolébal ke spaní a pak ho odevzdal Bílé čarodějnici?“

„Ne, nevěřím,“ zavrtěla Lucinka hlavou. „Něco takového byste určitě neudělal.“

„Ale udělal jsem to,“ potřásl hlavou faun.

„Víte,“ začala Lucinka pomalu (protože chtěla mluvit upřímně, ale přitom na něj nechtěla být moc přísná), „je pravda, že to bylo dost ošklivé. Ale když je vám to tak strašně líto, tak to už určitě podruhé neuděláte.“

„Dcero Evina, vy to pořád ještě nechápete?“ řekl faun. „To jsem neudělal někdy *v minulosti*. To dělám právě *teď*, v tuhle chvíli.“

„Jak to myslíte?“ vykřikla Lucinka a zbělela jako křída.

„Vy jste to dítě,“ kývl Tumnus. „Mám příkaz od Bílé čarodějnice, že až někdy v lese uvidím syna Adamova nebo dceru Evinu, mám je chytit a předat jí je. A vy jste první, s kterou jsem se kdy setkal. Tak jsem předstíral, že jsem váš přítel, pozval jsem vás na čaj, a celou tu dobu jsem měl v úmyslu počkat, až tvrdě usnete, a pak jít a říct to *jí*.“

„To přece neuděláte, pane Tumnusi,“ řekla Lucinka. „Neuděláte, že ne? To vážně, vážně nesmíte udělat.“

„Když to neudělám,“ pokračoval zase faun a znova se rozplakal, „ona se to určitě dozví. Nechá mi useknout ocas, uřezat rohy, vytrhat vousy, mávne hůlkou nad mými krásnými rozdvojenými kopýtky a udělá z nich ta příšerná kopyta vcelku, jako bych byl nějaký ukoptěný kůň. A jestli se opravdu hodně rozzlobí, tak mě změní v kámen a bude ze mě jenom socha fauna v tom jejím strašném domě. Do doby, než se zaplní čtyři trůny na Cair Paravelu – a kdoví, kdy se to stane, jestli se to vůbec stane.“

„To mě moc mrzí, pane Tumnusi,“ řekla Lucinka. „Ale prosím vás, nechte mě jít domů.“

„Jistěže nechám,“ pokyvoval faun. „To samozřejmě musím. Teď už to vidím. Nevěděl jsem, jací jsou lidé, než jsem se setkal s vámi. Ovšemže vás nemohu odevzdat Čarodějnici, když vás teď znám. Ale musíme vyrazit hned. Doprovodím vás zpátky k lampě. Předpokládám, že odtamtud už zpátky do země Prázdna a Pokoje a do Šat-Niku trefíte sama?“

„Určitě trefím,“ kývla Lucinka.

„Musíme jít co nejtišeji,“ nabádal pan Tumnus. „Celý les je plný *jejích* špehů. Dokonce i některé stromy jsou na její straně.“

Oba vstali, nádobí od svačiny nechali ležet na stole.

Pan Tumnus znovu otevřel deštník, nabídl Lucince rámě a vyšli spolu do sněhu. Cesta zpátky se vůbec nepodobala cestě do faunovy jeskyně: plížili se, jak nejrychleji mohli, nepadlo mezi nimi ani slovo a pan Tumnus se držel nejtemnějších míst. Lucince se ulevilo, když se znovu dostali k pouliční lampě.

„Odtud už cestu znáte, dcero Evina?“ zeptal se pan Tumnus.

Lucinka se velice soustředěně zadívala mezi stromy a v dáli rozeznala jasnou skvrnu, která vypadala jako denní světlo. „Ano,“ kývla, „vidím dveře šatníku.“

„Tak utíkejte domů, jak nejrychleji to jde,“ řekl faun, „a – mů-můžete mi někdy odpustit, co jsem chtěl udělat?“

„Ale samozřejmě, že ano,“ řekla Lucinka a srdečně mu stiskla ruku. „Doufám, že kvůli mně nebudete mít velké potíže.“

„Sbohem, dcero Evina,“ řekl. „Nemohl bych si nechat ten kapesník?“

„Klidně,“ řekla Lucinka a rozběhla se ke vzdálené jasné skvrnce světla tak rychle, jak jen ji nohy nesly. Za chvilku už se o ni neotíraly drsné větve, ale kabáty, místo křupajícího sněhu ucítila pod nohama prkna, a najednou už vyskakovala ze skříně do stejného prázdného pokoje, ve kterém celé to dobrodružství začalo. Pevně za sebou zavřela dveře skříně a celá udýchaná se rozhlédla kolem sebe. Pořád ještě přšelo a venku na chodbě slyšela hlasy ostatních.

„Jsem tady,“ zavolala. „Tady jsem. Vrátila jsem se, nic mi není.“

Edmund a skříň

Lucinka vyběhla z prázdného pokoje na chodbu a našla tam ostatní tři.

„Nic se nestalo,“ opakovala, „už jsem zpátky.“

„Co to prosím tě vykládáš, Lucko?“ zeptala se Zuzana.

„Copak jste se vůbec nedivili, co se mnou je?“ ptala se užasle Lucinka.

„Aha, tak ty ses schovávala!“ řekl Petr. „Chudinka Lucie, tak ona se schovává a nikdo si toho ani nevšimne! To se budeš muset schovávat déle, jestli chceš, aby tě někdo začal hledat.“

„Ale vždyť jsem byla pryč celé hodiny,“ namítla Lucinka.

Ostatní se po sobě podívali.

„Zbláznila se,“ prohlásil Edmund a zaťukal si na čelo. „Úplně se zbláznila.“

„Jak to myslíš, Lucko?“ zeptal se Petr.

„Jak to říkám,“ odsekla Lucinka. „Bylo po snídani, když jsem vlezla do té skříně, a byla jsem pryč celé hodiny a měla jsem svačinu a stalo se hrozně moc věcí.“

„Nebud' hloupá, Lucko,“ okřikla ji Zuzana. „Z toho pokoje jsme vyšli teprve před chvílíčkou, a to jsi s námi byla.“

„Ale ona není hloupá,“ zastal se jí Petr, „to je jenom taková legrace, viď, Lucinko? Proč by si nemohla trochu vymýšlet?“

„Ne, Petře, ne,“ zavrtěla Lucinka hlavou. „Je tam kouzelná skříň. Uvnitř je les a sněží tam, je tam faun a čarodějnice a jmenuje se to tam Narnie. Pojd'te se podívat.“

Ostatní nevěděli, co si o tom mají myslet, ale Lucinka byla tak rozčilená, že se s ní všichni vrátili do pokoje. Běžela před nimi, otevřela dokořán dveře šatníku a vykřikla: „Tak! Jděte a přesvědčte se sami.“

„Prosím tě, ty huso,“ ušklíbla se Zuzana, když rozhrnula kabáty a nakoukla dovnitř, „vždyť je to jen obyčejná skříň, podívej! Tadyhle má zadní stěnu.“

Pak i ostatní rozhrnuli kabáty a nakoukli dovnitř, a všichni viděli – i Lucinka sama to viděla – že je to úplně obyčejná skříň. Nebyl tam žádný les a žádný sníh, jen zadní stěna šatníku a na ní háčky. Petr vlezl dovnitř a zaklepal na ni klouby prstů, aby se přesvědčil, že je pevná.

„Pěkně sis z nás vystřelila, Lucko,“ prohlásil

uznale, když zase vylezl ven. „Musím přiznat, že jsme ti na to všichni skočili. Málem jsme tomu uvěřili.“

„Ale já jsem si z vás vůbec nechtěla vystřelit,“ namítla Lucinka, „vážně a doopravdy ne. Ještě před chvilkou to vypadalo úplně jinak. Bylo to tak. Přísahám.“

„No tak, Lucie,“ řekl Petr, „už to přeháníš. Napálila jsi nás, dobře. Ale nechceš toho už nechat?“

Lucinka celá zrudla, pokusila se něco říct, i když sama vlastně nevěděla co, a pak se rozplakala.

Příštích pár dní byla velice nešťastná. Byla by se mohla s ostatními docela snadno usmířit, jen kdyby řekla, že si to celé vymyslela a že to byl vtip. Jenže k tomu se právě nedokázala přimět. Lucinka byla velice pravdomluvná dívka a věděla, že je v právu. Nedokázala se prostě přinutit něco takového říct. Ostatní si mysleli, že lže, hloupě lže, a hrozně jí znepríjemňovali život. Dva starší sourozenci to ani neměli v úmyslu, ale Edmund uměl být zlomyslný, když chtěl, a v tomhle případě chtěl. Vysmíval se jí, poškleboval se a pořád se ptal, jaké nové země objevila v dalších skříních v domě. Bylo to o to horší, že jinak by to byly krásné dny. Počasí bylo nádherné, od rána do večera

byli venku – koupali se, rybařili, lezli po stromech a leželi ve vřesu. Lucinku nic z toho ale pořádně netěšilo. Tak to šlo až do příštího deštivého dne.

Bylo už odpoledne a pořád to nevypadalo, že by se chtělo vyčásit, a tak se rozhodli zahrát si na schovávanou. Zuzana pikala a jen se všichni rozběhli schovat, Lucinka zamířila k pokoji, kde stál šatník. Nechtěla se v něm schovat, protože věděla, že by se jí ostatní zase začali posmívat. Chtěla se ale ještě jednou podívat dovnitř. Už si totiž ani sama nebyla jistá, jestli Narnie a faun nebyli jenom sen. Dům byl veliký, složitý, plný schovávaček a Lucinka byla přesvědčená, že klidně stačí nakouknout dovnitř do skříně a pak se schovat někde jinde. Jen k ní ale doběhla, uslyšela na chodbě kroky. Nezbylo jí nic jiného než skočit do šatníku a přidršet za sebou přivřené dveře. Úplně je nezapouchla, protože věděla, že je pěkná hloupost zavřít se ve skříní, i když není kouzelná.

Kroky, které slyšela, patřily Edmundovi, a ten vešel do místnosti právě včas, aby zahlédl Lucinku mizet ve skříní. Okamžitě se rozhodl, že vleze dovnitř také – ne proto, že by šatník považoval za nějakou obzvlášť dobrou schovávačku, ale proto, že se jí chtěl dál posmívat kvůli její vymyšlené zemi. Otevřel dveře. Visely tam kabáty jako

obvykle, byly tam cítit kuličky proti molům, byla tam tma a ticho, a Lucinka nikde. „Myslí si, že jsem Zuzana a hledám ji,“ řekl si Edmund, „tak se krčí někde vzadu a je zticha.“ Skočil dovnitř a zabouchl dveře, protože zapomněl, jaká hloupost to je. Pak začal ve tmě šmátrat po Lucince. Čekal, že ji za pár vteřin najde, a velice ho překvapilo, když se to nestalo. Rozhodl se, že zase otevře dveře, aby šlo dovnitř trochu světla, ale ani dveře už nemohl najít. Vůbec se mu to nelíbilo a začal horečně šmátrat kolem sebe všemi směry. Dokonce i zavolal: „Lucko! Lucko! Kde jsi? Já vím, že jsi tady.“

Žádná odpověď nepřišla a Edmund si uvědomil, že i jeho vlastní hlas zní divně – ne tak, jak by člověk čekal, že bude znít ve skříní, ale spíš jako někde venku. Všiml si také, že je mu nezvykle chladno, a pak uviděl světlo.

„Zaplať pánbůh,“ řekl si Edmund, „ty dveře se musely otevřít samy.“ Na Lucinku úplně zapomněl a zamířil ke světlu, které považoval za otevřené dveře šatníku. Ale místo aby vykročil zpátky do prázdného pokoje, vynořil se ze stínu tmavých jedlí na mýtinu uprostřed lesa.

Pod nohama mu suše křupal sníh a stejný sníh ležel i na větvích stromů. Nad hlavou měl světle

modré nebe, takové, jaké člověk vídá po ránu za jasných zimních dnů. Přímou před sebou spatřil, jak mezi kmeny stromů vychází slunce, červené a jasné. Nikde se nic ani nepohnulo, jako by byl

Edmund jediný živý tvor v celé té zemi. Mezi stromy nebylo vidět dokonce ani červenku, ani veverku, a les se táhl na všechny strany, kam až dohlédl. Zachvěl se.

Vzpomněl si, že vlastně hledal Lucinku, a také na to, jak na ni byl zlý kvůli té její „vymyšlené zemi“, která, jak se teď ukázalo, vůbec vymyšlená nebyla. Pomyslel si, že Lucinka přece musí být někde blízko, a tak se rozkřikl: „Lucko! Lucko! Já jsem tady taky – Edmund!“

Nic se neozvalo.

„Asi se zlobí kvůli tomu, co jsem jí říkal,“ pomyslel si Edmund. A i když se mu nechtělo přiznat, že se mýlil, také se mu moc nelíbilo být sám na tomhle divném, studeném, tichém místě. Křikl tedy znovu:

„Hej, Lucko! Omlouvám se, že jsem ti nevěřil. Už vidím, že jsi měla celou dobu pravdu. Pojď ven. Do smrti dobrý, co ty na to?“

Pořád žádná odpověď.

„Holka,“ ušklíbl se pro sebe Edmund. „Urazila se a je jí jedno, že se omlouvám.“ Znovu se rozhlédl kolem sebe a usoudil, že se mu tohle místo nijak zvlášť nelíbí. Skoro už se rozhodl vrátit domů, když někde daleko, hodně daleko v lese zaslechl rolničky. Naslouchal, zvuk se blížil a blížil, až nakonec vyjely z lesa saně tažené dvěma soby.

Sobi byli velcí asi jako shetlandští poníci a srst měli tak bílou, že v porovná-

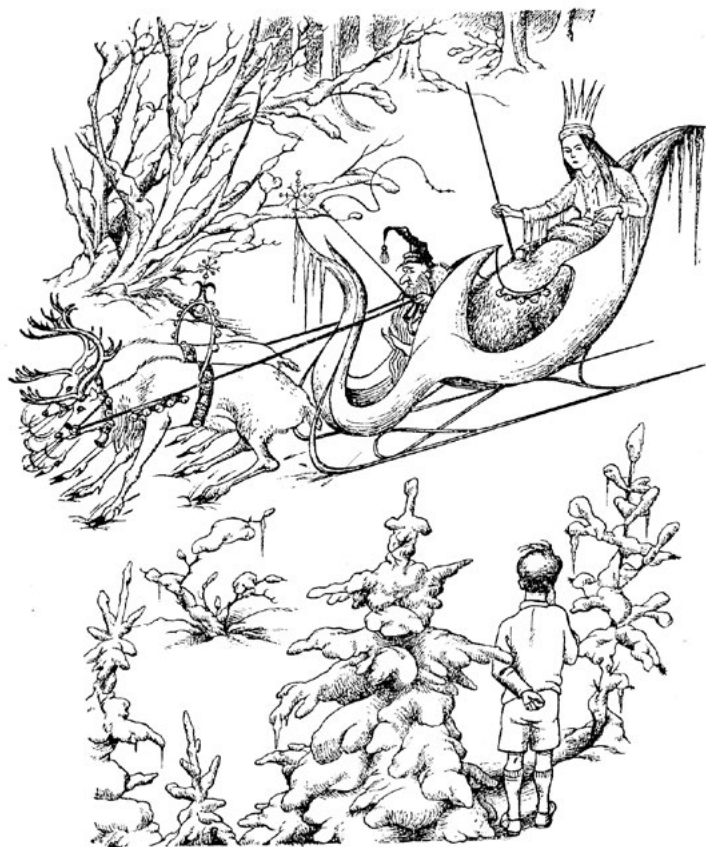
ní s nimi ani sníh nevy-
padal tak docela bíle.

Jejich parohy byly pozlacené, a když se na nich zalesklo vycházející slunce, svítily tak, jako by hořely. Postroje měli z nachové kůže a plné rolniček. Soby

řídil obtloustlý trpaslík, který, kdyby se postavil, by byl vysoký sotva metr. Byl oblečený v kožichu z ledního medvěda a na hla-

vě měl červenou kápi s dlouhým zlatým šňápkem na špičce. Mohutný plnovous mu zakrýval kolena a sloužil mu i za příkrývku. Postava, která seděla za ním na vyvýšeném sedadle uprostřed saní, byla ale něco docela jiného. Byla to velká dáma, vyšší než jakákoli žena, kterou Edmund kdy vi-

děl. I ona byla až po krk zahalená do bílé kožesiny, v pravé ruce držela dlouhou zlatou hůlku a na hlavě měla zlatou korunu. Její tvář byla bílá – ne jen bledá, ale bílá jako sníh nebo papír nebo moučkový cukr, až na jasně červená ústa. Byla to krásná tvář, ale pyšná, chladná a přísná.

Saně se hnaly k Edmundovi, rolničky zvonily, trpaslík práskal bičem a od obou boků odletoval sníh. Byl to krásný pohled.

„Stát!“ zavelela dáma a trpaslík zadržel soby tak prudce, že si málem sedli na zadek. Pak se vzpamatovali a zůstali stát, hryzali udidlo a funěli. V mrazivém vzduchu vypadal dech, který jim vycházel z nozder, jako kouř.

„Co jsi zač?“ zeptala se dáma a přísně si Edmunda změřila.

„Já – já – jmenuji se Edmund,“ řekl Edmund celý nesvůj. Vůbec se mu nelíbil způsob, jakým na něj hleděla.

Dáma se zamračila: „Takhle se mluví s královnou?“ zeptala se a dívala se ještě přísněji.

„Prosím za prominutí, Vaše Veličenstvo, nevěděl jsem,“ koktal Edmund.

„Ty neznáš královnu Narnie?“ vykřikla: „Ha! Napříště nás už budeš znát lépe. Ale ptám se znova – co jsi zač?“

„Prosím, Výsosti,“ řekl Edmund, „já nevím, jak to myslíte. Chodím do školy – nebo chodil jsem – teď jsou prázdniny.“